

ikke kan vederlægges med Obligation, udbetales contant med 75 pCt. — For samme Eiendom kan ikke fordres mere end een Obligation, med mindre Beløbet overstiger 500 Rbd; der kan da fordres udstedt en Partiel Obligation for hver 500 Rbd., det hele Beløb udgjør. For det Overfyldende, som ikke udgjør fulde 500 Rbd., udstedes en Obligation i Overeensstemmelse med Ovenstaaende“.

„Disse Obligationers Forrentning begynder fra 11te Juni 1851, og bliver Renten første Gang at udbetale i den nærmeste Termin efter Obligationernes Udstedelse.“

Undertegnede Mourier kan ikke tiltræde noget af disse forfjellige Ændringsforslag, men antager, at det rettest bør forblive ved Bestemmelserne i Udkastets § 4, dog saaledes, at „500 Rbd.“ forandres til „100 Rbd.“

Med § 5 finder Udvalget Intet at erindre.

Med Hensyn til § 6, første Stykke, da ansee Voserup, Bregendahl, Gleerup, Jespersen, Ottesen, Rotwitt og Usling det for stridende mod Grundlovens Mand at forøge Lehn, Stamhuse og Fideicommisser ved dertil at knytte Vederlagssummerne. Vi foreslaae derfor, at Udkastets første Stykke udgaaer, og der i dets Sted sættes:

„Besidderne af Lehn, Stamhuse og Fideicommissgodser ansees med Hensyn til det for nævnte Vederlag som Eiere.“

Udvalgets øvrige Medlemmer henholde sig i saa Henseende til Udkastet.

Hvad det fjerde Stykke i § 6 angaaer, da formene Black, Hall, Hansen, Ingstrup, Kampmann, Mourier og Schroll, at, da nærværende Lov dog vil have Indflydelse paa Værdien af de Eiendomme, hvis Hartkorn hidtil var privilegeret, saa bør Loven ikke betage Panthaveren Afgang til, naar han finder det fornødent, at sikke sig, at den udstedte Vederlagsobligation bevares som indbefattet under hans Pant. De lidet betydelige Summer, der kunne blive contant at udbetale til Eieren, tør vi dog ikke at burde tage Hensyn til. Vi foreslaae derfor dette Stykke saaledes forandret:

„De Obligationer, som for det omhandlede Vederlag blive at udstede, kunne, naar vedkommende Panthavere fordre det, og derom betimelig gjøre Anmeldelse for Finantsministeriet (sefter § 7), ikke uden deres Samtykke udleveres til Eieren“.

Undertegnede Jacobsen foreslaaer, at § 4 fjerde Stykke udgaaer, da jeg formener, at Forholdet mellem Eier og Panthaver lettest ordner sig af sig selv.

Udvalgets øvrige Medlemmer fastholde Lovudkastets Tanke; men da vi finde denne mindre heldigt udtrykt, foreslaae vi dette Stykke affattet saaledes:

„Forøvrigt bliver Vederlaget altid at udbetale til Eieren, med mindre han maatte være under nogen Rettsforfølgning, som kan berettige anden Mand til deri at søge Fuldgjørelse. I saa Tilfælde maa Sidstnævnte gjøre Anmeldelse for Finantsministeriet, som da har at indeholde Vederlaget, indtil det paa lovlig Maade er afgjort, til hvem det bliver at udbetale.“

Med Hensyn til § 7, da have Black, Bregendahl, Jespersen og Rotwitt vistnok ingen Betænkelighed, ved at overdrage Finantsministeriet den foreslaaede Bemyndigelse. Men vi antage deels at de Spørgsmaal, som kunne opstaae, mindre egne sig til Afgjørelse ved Rettergang, end ved et paa de faktiske Forhold støttet Skjon, deels at den Control, som Rigsdagen kunde ønske at udøve, bedst naaes, naar den endelige Afgjørelse af Spørgsmaalet om de Vedkommendes Afgang til det bestemte Vederlag betroes til en ved folkelig Medvirkning sammensat Commission. Vi foreslaae derfor § 7 saaledes affattet:

„Det overdrages til en Commission af 6 Medlemmer, hvoraf hvert af Rigsdagens Thing vælger 2 og Regjeringen 2, endeligen at afgjøre, for hvilke enkelte Eiendomme det foran bestemte Vederlag bliver at udrede, ligesom at give de færegne Forfrifter, som maatte udfordres, for at erholde de hertil fornødne Oplysninger, samt at fastsætte en passende Frist, inden hvilken alle Indsigelser og Erstatningsfordringer skulle være fremsatte. Naar denne Commission har meddeelt Finantsmini-